

Arrest

**nr. 276 066 van 16 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2022.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. BEMBA MONINGA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 10 mei 2022 wordt verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder in het bezit te zijn van enig reis- of identiteitsdocument. Diezelfde dag nog wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 14 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 8 juli 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 20 juni 2022 dient verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 29 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 augustus 2022 per drager aan verzoeker wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Igbo-etnie. U werd geboren op (...) 1975 in Isiala Mbano, Imo State. Hier woonde u tot 2000 waarna u naar Abuja verhuisde. In 2011 verhuisde u naar Orlu, Imo State. U ontvluchtte Nigeria omdat u vervolging vreesde door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van uw politieke activiteiten voor de Indigenous People of Biafra (hierna IPOB).

Op 10 mei 2022 kwam u met het vliegtuig in België aan, waar u werd tegengehouden door de luchtvaartpolitie. U diende die dag een eerste verzoek voor internationale bescherming in (hierna VIB) te België. Op 14 juni 2022 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) de beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", aan u betekend op 15 juni 2022. Het CGVS achtte het niet geloofwaardig dat u vervolging diende te vrezen door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van uw politieke activiteiten voor de IPOB. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) op 24 juni 2022. De RvV bevestigde de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 8 juli 2022 (arrestnummer 275163). U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 20 juli 2022 diende u een eerste volgend verzoek voor internationale bescherming in (hierna VVIB). Toen u dit verzoek indiende bevond u zich in een gesloten centrum. Ter staving van dit verzoek verklaarde u dat u de dood vreest bij terugkeer naar Nigeria. U stelde dat het Nigeriaanse leger onschuldige Biafranen vermoordde en dat u extra risico liep omdat u fysiek herkend bent als lid (verklaring VVIB 5.1). Verder verklaarde u dat er elementen van algemene onveiligheid waren die u niet vernoemde in uw eerste VIB. U haalde aan dat er in uw land van oorsprong massamoorden en dagelijkse ontvoeringen worden uitgevoerd door Boko Haram, Isis West Africa, Iswap, herders en bandieten (VVIB, vraag 1.1.) en dat u als christen niet langer veilig bent om uw religie te beoefenen omdat u niet weet welke kerk ze als volgende zullen bombarderen (VVIB, vraag 3.1). Om uw verklaringen te bewijzen legt u volgende documenten neer: een internetartikel met als titel "Conflict with Boko Haram in Nigeria", een screenshot van een FB-post geplaatst door "Sahara Reporters" dat een IPOB-protest van 8 april toont, een screenshot van het zoekresultaat "church attacks in Nigeria" op Microsoft Bing, 2 facebooklinks, 46 youtubelinks, 2 links naar het bovengenoemde internetartikel met als titel "Conflict with Boko Haram in Nigeria, een link naar een tweet, een internetartikel met de titel "Amnesty International Berates FG over South-east Killings en een webpagina met titel "End of visit statement of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her visit to Nigeria".

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggende dient te worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek, namelijk dat u vervolging vreesde door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van uw politieke activiteiten voor de IPOB.

Er dient gewezen te worden op het feit dat het CGVS uw vorig verzoek op 14 juni 2022 afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juli 2022 werd bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de algemene elementen van onveiligheid die u aanhaalde wordt verwezen naar het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Imo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de documenten die u aanbracht - een internetartikel met als titel "Conflict with Boko Haram in Nigeria", een screenshot van een FB-post geplaatst door "Sahara Reporters" dat een IPOB-protest van 8 april toont, een screenshot van het zoekresultaat "church attacks in Nigeria" op Microsoft Bing, 2 facebooklinks, 46 youtubelinks, 2 links naar het bovengenoemde internetartikel met als titel "Conflict with Boko Haram in Nigeria, een link naar een tweet, een internetartikel met de titel "Amnesty International Berates FG over South-east Killings en een webpagina met titel "End of visit statement of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her visit to Nigeria – kan er opgemerkt

worden dat deze op geen enkele manier bovenstaande beoordeling kan beïnvloeden. Immers gaat het hier bij alle zaken over algemene berichtgeving over incidenten die hebben plaatsgevonden in Nigeria waarmee u zelf echter geen enkele persoonlijke band heeft weten aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het recht om gehoord te worden. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoeker geeft een korte theoretische duiding bij het recht om gehoord te worden en laat hierover vervolgens het volgende gelden:

"Bij toepassing op dit desbetreffende geval heeft de eiser nooit de nota's mogen ontvangen die betrekking hadden op het persoonlijk onderhoud, in het bijzonder het administratief dossier dat diverse elementen bevatte die de eerste aanvraag betroffen en alsook diegene die in de tweede asielaanvraag waren vervat. Bovendien werd de eiser niet op voorhand gehoord alvorens de beslissing tot het weigeren van het vluchtelingenstatuut en het weigeren van het statuut voor subsidiaire bescherming werd genomen. Daardoor kon de argumentering van de betwiste beslissing niet nagegaan worden en heeft de eiser zich niet op een effectieve en constructieve wijze kunnen verdedigen jegens de door de tegenpartij ontwikkelde argumenten omdat hij niet op voorafgaandelijke wijze toegang tot zijn administratief dossier had gekregen. Daardoor was hij niet in staat om zijn argumenten jegens de omstreden beslissing in het gareel te brengen. Door niet verhoord te worden alvorens de betrokken beslissing werd genomen werd een substantiële onregelmatigheid op juridisch vlak begaan en dient de aangevochten beslissing geannuleerd te worden. Dit middel heeft als doel het onderzoek dat de tegenpartij heeft verricht naar de asielaanvraag van de eiser toe te betwisten. Zij heeft daarbij de door de eiser ter staving van zijn tweede asielaanvraag voorgelegde elementen niet behoorlijk geanalyseerd.

Daarbij werd geen rekening genomen met alle nieuwe, doorslaggevende en natrekbare elementen die door de betrokkene werden voorgelegd met betrekking tot de door hem opgeworpen vrees. Daarenboven werd ook geen rekening gehouden met de sociopolitieke en veiligheidssituatie van het land van oorsprong van de eiser, in het bijzonder, het lot dat de sociopolitieke activisten aldaar te wachten staat, bevestigd door de media en in het bijzonder de aanhangers van de Mouvement de la Renaissance vanwege de overheid van Nigeria."

Daarna geeft verzoeker een korte theoretische toelichting over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming, over de motiveringsverplichting en over het "rechtsprincipe van behoorlijk bestuur". Hij meent dat deze rechtsregels en beginselen toepasbaar zijn op zijn zaak en licht dit als volgt toe:

"Na het onderzoek van alle stukken van zijn dossier heeft het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geoordeeld dat de aanvraag van de betrokkene niet ontvankelijk kon verklaard worden. Dit middel heeft tot doel om het onderzoek van de tegenpartij jegens de asielaanvraag van de betrokkene te betwisten.

Zij heeft de door de eiser neergelegde elementen ter staving van zijn tweede asielaanvraag niet correct beoordeeld. Daarbij werd geen rekening gehouden met alle nieuwe, doorslaggevende en controleerbare elementen die door de betrokkene werden aangereikt en die de door hem opgeworpen vrees bevestigen. Daarenboven is geen rekening gehouden met de politieke, sociale en veiligheidssituatie van het land van herkomst van de eiser.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft geoordeeld dat zijn aanvraag tot internationale bescherming niet behandeld en onderzocht kan worden in toepassing van het artikel 57/6/2, § 1er van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

Dit gesteld zijnde en na onderzoek van alle stukken uit zijn administratief dossier beschouwde de Commissaris-generaal dat zijn asielaanvraag niet ontvankelijk kon verklaard worden.

Overeenkomstig het artikel 57/6/2, § 1er, alinea 1 van deze laatste wet dient de tegenpartij bij voorrang, in het geval van een ultieme aanvraag, na te gaan of de elementen of nieuwe feiten die voorgelegd werden, in aanzienlijke mate de mogelijkheid verhogen dat de eiser recht heeft op het erkennen van zijn vluchtelingenstatuut in de zin van het artikel 48/3 of de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4.

Bij ontstentenis van dergelijke elementen heeft de commissaris-generaal het verzoekschrift van de betrokkene niet ontvankelijk verklaard.

Het is desalniettemin een vaststaand feit dat de eiser nieuwe elementen naar voren heeft gebracht die hij niet kon voorleggen ter staving van zijn voorgaande asielaanvraag (C.C.E., 26 augustus 2013, n°108.583; C.C.E., 20 februari 2014, n°119.223).

Wat de algemene elementen inzake onveiligheid betreft die door de eiser worden opgeworpen, is het Commissariaat-generaal van mening, volgens de informatie waarover zij beschikt, dat Nigeria een gebied is waar diverse conflicten van verschillende aard aan de gang zijn en waarin verschillende partijen een rol spelen op verschillende plaatsen en in verschillende streken.

Uit al deze informatie blijkt duidelijk dat het geweld op grote schaal plaatsvindt. Men kan hier gewagen van een breed scala aan blind geweld en de impact van deze conflicten in Nigeria, is verschillend van de ene streek tot de andere.

De tegenpartij had moeten overgaan tot meer specifieke onderzoeken in concreto, in plaats van de algemene informatie door de eiser aangebracht tegen te spreken.

Hierbij verwijzen wij naar de documenten opgehaald uit het internet, een artikel met als titel « Boko Haram conflict in Nigeria », alsook een screenshot van een boodschap op Facebook gepubliceerd door « Sahara Reporters », dat een IPOB-betoging in april visualiseert met dan nog een screenshot opgehaald uit het internet met als vermelding « attaques contre des églises au Nigéria » op Microsoft Bing, 2 Facebooklink, 46 linken Youtube, 2 linken met verwijzing naar het Internetartikel met als titel « Conflict with Boko Haram in Nigeria », een link naar een tweet, een internetartikel met als titel « Amnesty International Berates F.G. on South-East murders », en een webpagina met als titel « Déclaration de fin de visite du rapporteur spécial sur les exécutions extra-judiciaires, sommaires ou arbitraires ».

Dit alles kon, volgens het Commissariaat-generaal niet doorslaggevend zijn als bewijs van een persoonlijke betrokkenheid vanwege de eiser in dit conflict en desalniettemin heeft deze toch duidelijk uitgelegd dat zijn streek van oorsprong ernstig aangetast wordt door dit blinde geweld.

De Raad heeft ons eraan herinnerd dat « het toekomt aan de verwerende partij om de nieuwe elementen die haar werden voorgebracht bij het indienen van een nieuwe asielaanvraag te onderzoeken teneinde hun toepasbaarheid te beoordelen in het voordeel van het relaas van de betrokkene en niet, zoals in dit geval, in functie van een voorgaande analyse die de facto met een negatieve beslissing werd afgesloten » (RvS, 28 maart 2001, n°94.374 ; 12 maart 2002, n°104.572 ; C.C.E., 16 januari 2010, n°37.080).

Er is geen zweem van twijfel meer over dat de eiser effectief zijn erkenning van vluchteling of het toekennen van subsidiaire bescherming mag vorderen.

Te meer is het afwezig zijn van elke geloofwaardigheid in de verklaringen van de eiser geen reden om hem een verhoor te onzeggen aangaande nagaan van het bestaan in zijn hoofde van een vrees om vervolgd te worden of een ernstig risico te lopen op een aantasting van zijn gezondheid of zijn leven dat gestaafd kan worden op voldoende wijze met de elementen die in deze zaak worden voorgeworpen, die overigens als vaststaand kunnen beschouwd worden (C.C.E., 24 juni 2010, n°45.396) (C.C.E., 11 februari 2008, n°7136, R.D.E., 2008, 48).

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen diende een datum vast te leggen voor een verhoor waarbij zij kon de risico's inzake een vervolging voor de betrokkene kon inschatten in geval van een terugkeer naar zijn land van oorsprong, Nigeria (C.C.E., 30 september 2010, n°46.920).

De verwerende partij diende zich ook te informeren aangaande de algemene situatie in dit land (C.C.E., A.G., 24 juni 2010, n°45.396, R.D.E., 2010, 186, nota; C.C.E., 28 juni 2010, n°45.527; C.C.E., 18 augustus 2010, n°47.275).

De eiser betwist aldus het onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen aangaande zijn asielaanvraag en is van oordeel dat hij nieuwe elementen heeft aangereikt die op een beduidende wijze de mogelijkheid voor hem om een staat van internationale bescherming te bekomen zou verhoogd hebben.

Deze documenten maken niet het voorwerp uit van eender welke instructiemaatregel van welke aard dan ook die zou toelaten dat de authenticiteit en de doorslaggevendheid van deze betrokken documenten nagegaan zouden moeten worden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Singh t/ België, 2012).

Het blijkt bijzonder duidelijk dat de door de eiser voorgelegde documenten in aanzienlijke mate de mogelijkheid vergroten voor hem om een statuut van internationale bescherming te verkrijgen.

Met betrekking tot het artikel 3 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens wordt gestaafd dat « Het Hof erkent dat, met betrekking tot de bijzondere situatie waarin de eiser, een asielaanvrager, geplaatst in een welbepaalde plaats, zijnde het Gesloten transitcentrum « Le Caricole » in Steenokkerzel, zich bevindt, noodzaakt tot het hem begunstigen van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de documenten die daarbij ter staving voorgelegd worden » (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, F.G. t/Zweden, 2016).

Hoe kan dit voordeel van de twijfel stand houden? Zeker ten bate van de eiser omwille van de bestaande dissymetrie tussen de gevolgen van een verkeerd genomen beslissing tot het erkennen van een asielstatuut en een beslissing tot verwerping die zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke en morele integriteit direct in gevaar brengt (Le Pors, A, Juge de l'Asile, Paris, M. Houdiard, p. 125: « La formation de l'intime conviction du Juge »).

Tenslotte, in het geval waarin een twijfel voorhanden is aangaande de daadwerkelijke realiteit van bepaalde feiten of de oprechtheid van de aanvrager, is het uitspreken van deze twijfel geen excuus om hem een verhoor te onzeggen in fine aangaande het werkelijke bestaan van de vrees voor vervolging ook al kan deze, ondanks deze vrees, niet door in de zaak doorslaggevende elementen gestaafd worden ook al staan die voor sommigen met recht en rede vast.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat er geen bewijzen aangaande een systematische vervolging voorhanden waren, maar hier dient het voorrecht van het voordeel van de twijfel ingeroepen te worden (C.C.E., 23 november 2012, n°91.981, R.D.E., 2012, p. 587). Bijgevolg, is er geen enkele twijfel meer over dat dit voordeel van de twijfel ten gunste van de eiser mag ingeroepen worden (C.C.E., 11 april 2014, n°122.363; C.C.E., 2 april 2015, n°142.731)."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een memo van de IPOB van 25 maart 2022 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De

aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat er in zijn dossier geen nieuw element voorhanden is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die hij heeft uiteengezet in het kader van zijn vorige verzoek, namelijk dat hij vervolging vreesde door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van zijn politieke activiteiten voor de IPOB, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zijn vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad werd bevestigd, dat (ii) er voor burgers in de deelstaat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat (iii) de documenten die verzoeker aanbracht op geen enkele manier deze beoordeling kunnen beïnvloeden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de adjunct-commissaris in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 14 juni 2022 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) hij niet wist te overtuigen dat hij zijn land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van een vrees voor het Nigeriaanse leger en de politie omwille van zijn activiteiten voor IPOB en omdat (B) er voor burgers in de staat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 275 163 van 8 juli 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot zijn vrees voor vervolging door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van zijn politieke activiteiten voor de Biafraanse afscheidsbeweging IPOB. Verzoeker stelde dat het Nigeriaanse leger onschuldige Biafranen vermoordde en dat hij extra risico liep omdat hij fysiek herkend is als lid. Verder verklaarde verzoeker dat er elementen van algemene onveiligheid waren die hij niet vernoemde in zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij haalde aan dat er in zijn land van oorsprong massamoorden en dagelijkse ontvoeringen worden uitgevoerd door Boko Haram, Isis West Africa, Iswap, herders en bandieten en dat hij als christen niet langer veilig is om zijn religie te beoefenen omdat hij niet weet welke kerk ze als volgende zullen bombarderen. Ter staving hiervan legde verzoeker gedurende de administratieve procedure fotokopieën neer van een internetartikel met als titel *“Conflict with Boko Haram in Nigeria”*, van een mail met tal van links naar (onder meer) *facebook* en *youtube*, van een internetartikel met de titel *“Amnesty International Berates FG over South-east Killings”*, van een webpagina met de titel *“End of visit statement of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her visit to Nigeria”*, van een link naar een *tweet*, van een *screenshot* van het zoekresultaat *“church attacks in Nigeria”* op *Microsoft Bing* en van een *screenshot* van een *facebook*-post geplaatst door *“Sahara Reporters”* dat een protest van IPOB op 8 april 2022 toont.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker met de verklaringen die hij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In voorliggende dient te worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek, namelijk dat u vervolging vreesde door het Nigeriaanse leger en de Nigeriaanse politie omwille van uw politieke activiteiten voor de IPOB.

Er dient gewezen te worden op het feit dat het CGVS uw vorig verzoek op 14 juni 2022 afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juli 2022 werd bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de algemene elementen van onveiligheid die u aanhaalde wordt verwezen naar het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Imo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Imo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de documenten die u aanbracht - een internetartikel met als titel “Conflict with Boko Haram in Nigeria”, een screenshot van een FB-post geplaatst door “Sahara Reporters” dat een IPOB-protest van 8 april toont, een screenshot van het zoekresultaat “church attacks in Nigeria” op Microsoft Bing, 2 facebooklinks, 46 youtubelinks, 2 links naar het bovengenoemde internetartikel met als titel “Conflict with Boko Haram in Nigeria, een link naar een tweet, een internetartikel met de titel “Amnesty International Berates FG over South-east Killings en een webpagina met titel “End of visit statement of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her visit to Nigeria – kan er opgemerkt worden dat deze op geen enkele manier bovenstaande beoordeling kan beïnvloeden. Immers gaat het hier bij alle zaken over algemene berichtgeving over incidenten die hebben plaatsgevonden in Nigeria waarmee u zelf echter geen enkele persoonlijke band heeft weten aantonen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet

waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde elementen ter staving van zijn tweede asielaanvraag niet correct heeft beoordeeld en daarbij geen rekening gehouden heeft met alle nieuwe, doorslaggevende en controleerbare elementen die door hem werden aangereikt en die de door hem opgeworpen vrees bevestigen, tot het geven van een theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en tot het wijzen op het voordeel van de twijfel, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in zijn land van oorsprong en dat uit al de door hem voorgelegde informatie duidelijk blijkt dat het geweld in Nigeria op grote schaal plaatsvindt en dat men kan gewagen van een breed scala aan blind geweld waarbij de impact van deze conflicten verschillend is van de ene streek tot de andere, zodat de commissaris-generaal had moeten overgaan tot meer specifieke onderzoeken *in concreto*, gaat hij er aan voorbij dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op basis van de COI Focus "*Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est*" van 20 november 2020 reeds werd geoordeeld dat er voor burgers in Imo State, de deelstaat waarvan hij verklaarde afkomstig te zijn, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Thans komt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op basis van meer recente informatie van EASO tot hetzelfde besluit. Zowel uit de motieven van de bestreden beslissing als uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd, blijkt dat een concreet onderzoek gebeurde naar de veiligheidssituatie in de regio waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn. Verzoeker toont niet aan dat de documenten die hij op het internet had gevonden en die hij in de loop van de administratieve procedure had voorgelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten') een ander licht werpen op deze beoordeling. Voorts gaat verzoeker er aan voorbij dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten *in casu* niet wordt betwist en dat deze documenten geen betrekking hebben op zijn persoon, noch blijken geven van het bestaan van een reëel risico voor burgers in de deelstaat Imo State om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Met de loutere bewering ter terechtzitting over enkele terreuraanslagen die zich recent in Nigeria zouden hebben voorgedaan, geeft verzoeker evenmin blijken van het bestaan van een dergelijk risico.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de socio-politieke situatie in zijn land van oorsprong en in het bijzonder met het lot dat socio-politieke activisten aldaar te wachten staat, gaat hij eraan voorbij dat in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat zijn lidmaatschap bij de IPOB niet geloofwaardig is en dat hij in het kader van zijn huidige verzoek in de loop van de administratieve procedure geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien deze elementen ten tijde van zijn eerdere verzoek zouden hebben voorgelegen.

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, dient vooreerst te worden gewezen op artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. Verzoeker licht niet toe welke verklaringen hij tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS nog had willen afleggen die van aard zouden zijn geweest dat ze hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Hij maakt ook geenszins aannemelijk dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om specifieke omstandigheden aan te voeren waardoor de besluitvorming van het CGVS een andere afloop kon hebben gehad, nog daargelaten de vaststelling dat hij nalaat in zijn verzoekschrift *in concreto* aan te geven welke specifieke omstandigheden hij dan had willen aanvoeren. Een schending van het hoorrecht ("*audi et alteram partem*") kan niet worden aangenomen.

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat hij “*niet op voorafgaandelijke wijze toegang tot zijn administratief dossier had gekregen*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker gevraagd heeft om het administratief dossier te mogen inkijken, laat staan dat dit hem geweigerd werd. Ook bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker geen dergelijk bewijs.

Wat betreft de memo van de IPOB van 22 maart 2022 die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wijst de Raad erop dat het om een fotokopie gaat en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien is het merkwaardig dat uit dit stuk niet blijkt aan wie het gericht is en op grond waarvan de informatie die erin voorkomt werd bekomen. Ook zou deze memo volgens de aanvullende nota waarbij deze werd gevoegd zijn bekomen vanwege “*de groepschef BIAFRA van de VS*”, doch worden onderaan slechts de adressen van de kantoren te Duitsland en het Verenigd Koninkrijk vermeld en niet dat van de Verenigde Staten. Ten slotte dateert dit document van 25 maart 2022 en licht verzoeker niet toe waarom hij dit niet eerder had kunnen voorleggen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen voorleggen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Aldus kan dit document niet in aanmerking worden genomen als nieuw bewijselement ter staving van verzoekers beweerd politieke activiteiten bij de Biafraanse afscheidingsbeweging IPOB, laat staan voor de problemen die hij daardoor verklaart te hebben gekend.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog laat gelden dat agenten van de Nigeriaanse ambassade zijn langs geweest op het centrum waar hij werd vastgehouden en hem hebben ondervraagd en een foto van hem hebben genomen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zelfs zo dit zou zijn gebeurd, dan nog blijkt uit niets dat hij zou zijn bezocht “*door zijn beulen*”, die zich gerealiseerd hebben dat hij lid is van IPOB. Dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Nigeria onmiddellijk opgepakt zal worden en minstens een onmenselijke en degraderende behandeling riskeert te ondergaan, wordt dan ook niet aangetoond.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN